

Веднѣжъ отъ многото работенѣе, силно наистинжлъ и се разболѣлъ. До гдѣто лежалъ боленъ исхарчилъ и послѣднѣята си спестена парица. Най-сетнѣ като пооздравялъ малко, захванжлъ да ходи, но не можлъ да върши първата си работа. Никой не се смиявалъ за него и за дѣтенцето му. За това той билъ принуденъ да проси, за да прѣхрани както себе си, тѣй и дѣтетото си. Той прѣмиралъ отъ срамъ когато доближалъ до вратата на нѣкоя къща, гдѣто трѣбвало да почука.

Ето ти, той рѣшава да умрѣ гладенъ, наедно съ дѣтетото си, отъ колкото да проси и трѣгва да си отиде. Като вървѣлъ умисленъ изъ улицата, чулъ че нѣщо му издрѣнкало подъ краката; навѣжда се и вижда една кесия пълна съ пари. Съ голѣма радостъ дѣдо Иванъ взелъ кесията и побързалъ да се върне у дома си.

— Сега, казвалъ той на себе си, азъ нѣща вече да се боя отъ гладъ, има съ какво да купиж хлѣбъ. Ний съ тѣзи пари ще прѣкrame доста време и нѣма нужда за напрѣдъ да просѣж! . . . .

Но въ туй време нѣщо вжтрешно му заговорило — това била съвѣстѣта. Тя му шепнела така: „намѣрените пари не сж твои, ти не си ги спечелилъ съ трудъ; ти трѣбва да ги върнешъ на тогова, на когото тѣ принадлежатъ“.

Дѣдо Иванъ се велушалъ въ гласа на съвѣстѣта. Той се много уплашилъ и най-послѣ ъж послушалъ (съвѣстѣта). Сутринѣта рано той казалъ за намѣрените отъ него пари. Притежателя на паритѣ се намѣрилъ. Той билъ бирника на данѣцитѣ отъ съсѣдното село. Бирника, като носѣлъ събраните пари въ ковчезничеството, изгубилъ ги на пѣтя.

Той се много зарадвалъ, като видѣлъ че изгубени-тѣ му пари се намѣрили и че нѣма вече да мисли какво да отговаря за тѣхъ. Като отишолъ при дѣда Ивана, съ сълзи на очи му благодарилъ, гдѣто го е избавилъ отъ една голѣма опасностъ. Той му казалъ отъ кждѣ е взелъ тѣзи пари и кждѣ ги носи. Слѣдъ това